

תקות מנחם

גליון מס'
260 (21)

ערש"ק פרשת כי תצא י' אלול
הי' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

ספר עבודה – ב'

מחזור - ל' (גימטריא בכ"ח) שנה – כ"ח (גימטריא יח"י)

לחיות עם הזמן!

בעז"ה יום ה' פרשת שופטים ב' אלול

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות ביאת המקדש

והתחלת הלכות איסורי מזבח

עובד" וכדומה בלי להזכיר ענין הביאה.

ובהלכה הבאה (הלכה ז') כותב: "וכן כהן שהי' לו קרבן, הרי"ז בא
למקדש ומקריבו בכל יום שירצה, שנאמר (הפסוק הנ"ל מהפרשה)
'ובא בכל אוות נפשו ושרת', ואפילו חטאתו ואשמו הוא מקריב
ומכפר על עצמו, והעור של קרבנו ואכילתו שלו"
שוב מציין הרמב"ם לי' ביאה [ע"פ לי' הפסוקים].

וגם בפירש"י עה"פ ד"ה: "ובא וגו' ושרת", וז"ל: "לימד על הכהן
שבא ומקריב קרבנות נדבתו או חובתו, ואפילו במשמר שאינו שלו,
ד"א עוד לימד על הכהנים הבאים לרגל שמקריבין במשמר ועובדין
בקרבנות הבאות מחמת הרגל, כגון מוספי הרגל ואע"פ שאין
המשמר שלהם" עכ"ל רש"י וגם בו רואים שמדגיש את ענין ביאת
הכהנים למקדש [וכנ"ל ברמב"ם, לשון זה הוא ע"פ הלשון ביאה
שבפסוק], וגם ברש"י הי' יכול לומר שמקריב קרבנות בלי לומר
המילה ביאה, וכל זה מתאים עם שם ההלכות ביאת המקדש.

וההוראה מזה, שכל יהודי הוא ככהן "ממלכת כהנים", ויכול כל
יום לבוא לבית המקדש ולעבוד עבודתו ולהקריב הקרבנות,
תפילות במקום הקרבנות, בבית הכנסת – "בית המקדש מעט",
ובפרט בזמן המיוחד של הרגלים והמועדים.

ביאה פנימית ושלמה!

ב. ויש ענין והוראה כללית בעבודת ה', הקשורה לפרשה ולביאת
המקדש בדרך ה"עבודה";

ענין ביאת המקדש בעבודת ה'; כי הרי כל העניינים שבמקדש יש
בעבודת ה' של כל אחד ואחד, כי הרי נאמר⁵: "ועשו לי מקדש
ושכנתי בתוכם", ואומרים חז"ל [ומובא בשל"ה ובמאמר ההילולא
והנשיאות 'באתי לגני']: "בתוכו לא נאמר אלא בתוכם בתוך כל
אחד ואחד"; היינו שכל עניני ביהמ"ק נמצאים אצל כל אחד
ובעבודת כאו"א.

ועפ"ז י"ל שענין ביאת המקדש בעבודה; היא הכניסה הפנימית
והדביקות בעבודת ה', כמו ביאה שענינה כניסה פנימית וגם כניסה

וכי יבוא הלוי מאחד שעריך

א. יש ענין חשוב ובלוט בפרשת שופטים, שבה התחילו וסיימו
את ההלכות הקשור לביאת המקדש למעלותא; [מלבד הנאמר
בתחילת הפרשה¹: "וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה'
אלקיך בו: ובאת אל הכהנים הלויים ואל השופט וגו': ועשית על
פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר ה' וגו'"],
מלבד זאת יש ענין בולט בפרשה ודין חשוב, שעניינו ביאת
המקדש;

בפרשת שופטים נאמר²: "וכי יבוא הלוי מאחד שעריך מכל
ישראל אשר הוא גר שם, ובא בכל אוות נפשו אל המקום אשר
יבחר ה': ושרת בשם ה' אלוקיו ככל אחיו הלויים העומדים שם
לפני ה'", ז.א. שהתורה מדגישה ומבטאת דינים אלה במילה
ביאה.

וגם כשכותב הרמב"ם בהלכות הנלמדות מפסוקים אלה מדגיש
בזה את ענין הביאה למקדש; וז"ל הרמב"ם בהלכות כלי המקדש
והעובדים בו³: "מצות עשה להיות כל המשמרות שוים ברגלים⁴,
וכל שיבוא מן הכהנים ברגל ורצה לעבוד – עובד וחולק עמהם,
ואין אומרים לו לך עד שיגיע משמרך. שנאמר [בפסוק הנ"ל
מפרשת שופטים]: 'וכי יבוא הלוי מאחד שעריך': בד"א?
בקרבנות הרגלים וכו': ומנין שאינו מדבר אלא ברגלים? שנאמר:
'מאחד שעריך' מכל ישראל – בשעה שכל ישראל באין בשער
אחד": ז.א. שהרמב"ם מדגיש ומקשר הלכות אלה עם הביאה
למקדש [ע"פ הלשון בפסוקים אלה: "יבוא" "ובא"], למרות
שהרמב"ם הי' יכול לכתוב ההלכות בסגנון "כל שרצה לעבוד –

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): "ואל על יקראוהו"
שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה
הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על
כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת
המשיח והגאולה!

¹ שופטים יז, ח-י.

² שופטים יח, ו-ז.

³ הלי' כלי המקדש והעובדים בו ה"ד – 1.

⁴ סוכה נה, ב ובמשנה שם.

⁵ תרומה כה, ח [ולחעיר כנ"ל בגליון הקודם שעניני ביהמ"ק ברמב"ם בספר
השמיני, ובהלי' בית הבחירה ח' פרקים כנ"ל שמורה על מספר שלמעלה מהטבע
ובביהמ"ק היו עשרה ניסים].

מושלמת למקדש ולקודש, כמו שאומרים חז"ל: "ביאה במקצת לא שמה **ביאה**", היינו עבודת ה' פנימית ומושלמת.

וענין זה מתאים לפרשת השבוע שופטים לסיום שיעור החתי"ת של אתמול יום רביעי, שנאמר⁶: "**תמים** תהי עם הוי' אלוקיך", היינו שפסוק זה מלמדנו שעבודת ה' צ"ל **בתמימות ובשלימות**, ואז מגיעים להתקשרות שלמה לה' שזהו הפירוש "**עם** הוי' אלוקיך", ו**ביאה** מלבד פירושה ומשמעותה הפשוטה – כניסה פנימה, משמעותה גם מלשון **התקשרות** והתחברות אל הקדוש והמקדש ולה'.

תמים תהי עם הוי' אלקיך!

ג. וענין "תמים תהי עם הוי' אלוקיך", והתמימות בעבודת ה' קשורה באופן בולט בעבודת חודש אלול שנמצאים בתחילתו, חודש התשובה, כמו שכותב כ"ק אד"ש מה"מ ב"היום יום דעשרת ימי תשובה⁷ פירוש הרה"צ בדברי הרב המגיד ממעזריטש בתוכן ענין התשובה, ורי' זושא חילק זאת לר"ת של **חמישה** פסוקים ר"ת המילה תשובה, והראשון **ת'** – "תמים תהי עם הוי' אלוקיך", היינו שהתחלה והשער של עבודת התשובה שמתחילה במיוחד מחודש אלול, היא "**תמים תהי**" – התמימות בעבודת ה'.

ובט"ו אלול – קיימא סיהרא **באשלמותא** דחודש אלול יום ההתיסדות – הולדת ישיבות תומכי תמימים ליובאוויטש, וכשיחות אדמו"ר הרש"ב ני"ע והרביים שאחריו, עיקר העבודה בה היא התמימות בעבודת ה' ולכן נקראת הישיבה **תומכי תמימים** והתלמידים **תמימים**.

וע"כ בסמיכות לר"ח אלול קוראים בפרשה את הפסוק "**תמים תהי עם הוי' אלוקיך**".

אלול – חיבור ישראל לה' באהבה

ד. וענין ה"ביאה" – שמשמעותה כנ"ל התקשרות וחיבור, וגם התקשרות וחיבור של אהבה לקודש ולה', מתאים גם לתוכן חודש אלול, שהר"ת העיקרי (ע"פ מ"ש בספרים וכתבי האריז"ל⁸) הוא: "**אני לדודי ודודי לי**" שמשמעותו חיבור היהודים – כנסת ישראל לה' – **דודי ו"דודי"** = מל' אהבה, היינו חיבור של אהבה לה' וה' אלינו.

חמשי – משיח!

ה. ורואים דבר **נפלא**!;

פרשת **שופטים** היא בספר דברים – הספר **החמישי** של חמישה חומשי תורה, ופרשת **שופטים** היא הפרשה **החמישית** בספר דברים [ופסוק זה "תמים תהי", הוא הפסוק האחרון בסיום רביעי הנושק **לחמישי**]. והרי המספר 5 קשור לגאולה ולמשיח, כי הוא מבטא הגילויים שלמעלה מהטבע והעולם שמתחלקים ל-4 סוגים דדצח"מ; הבאים מ-4 יסודות – ארמ"ע הבאים מ-4 עולמות – אבי"ע, הבאים מד' אותיות דשם הוי', והמספר 5 הוא למעלה מהטבע והעולם – ספירת ה**כתר**, שקשורה למשיח ולגאולה.

ולכן **חמשי** – אותיות **משיח** – ובפרשת שופטים מדובר על הנבואה שקשורה בדורנו **לנבואת המשיח**!

וכן האדמו"ר **הרש"ב** ני"ע (מייסד תו"ת), הוא **החמישי** מהרביים של חב"ד, וממנו התחיל ענין המשיח **חיילי בית דוד** להבאת המשיח, ולהילחם באלו "אשר חירפו עקבות משיח"י⁹ והעיר הרה"ת יצחק שיחי גינזבורג בשיעור, שבפסוק זה "תמים תהי עם הוי' אלוקיך" יש **5 מילים** ובפירש"י על הפסוק, יש **חמשה חלקים** וענינים המבארים את משמעות העבודה המתבטאת במילים אלו; וכך אומר רש"י עה"פ "**תמים תהי עם הוי' אלוקיך**". התהלך עמו **בתמימות**, ותצפה לו, ולא תחקור אחר

העתידות, אלא כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות, ואז תהי עמו ולחלקו".

שבדברי רש"י אלו יש **5 חלקים**: (1) התהלך עמו בתמימות (2) ותצפה לו (3) ולא תחקור אחר העתידות. (4) כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות (5) ואז תהי עמו ולחלקו.

היינו שהעניינים הקשורים עם פסוק זה מתבטאים ב5 מילים ו5 חלקים, וגם התשובה של אלול (שבמילת ה"תשובה" – 5 אותיות) מתבטאת ב5 מילים ור"ת של 5 פסוקים, וכנ"ל ש5 מורה על משיח וגאולה וזהו תפקיד חיילי בית דוד ללחום את מלחמת המשיח ובאלו המחרפים ומנגדים את פעולות והתעוררות המשיח, ועי"כ להביא מיד את הגאולה השלימה.

שזהו עניינו של הרבי הרש"ב ובנו הרבי הרי"צ וכ"ק אד"ש מה"מ ללחום ולעורר את עניני המשיח, ולהביא הגאולה השלימה מי"ד ממ"ש [ואולי לכן שם הרש"ב **שלוש** כמ"ש בעל הטורים עה"פ בפרשת פינחס¹⁰: "הנני נותן לו את בריתי **שלוש**" "**שלוש** – בגימטריא זהו **משיח**] ועל המשיח נאמר "הוא ובנו ובן בנו" היינו הרבי הרש"ב והרבי הקודם וכ"ק אד"ש מה"מ שזהו אומר אד"ש הר"ת **מי"ד** כדברי אד"ש: "הקרוב אלינו", מ' משיח מנחם שמו [והעירני הרה"ת **מרדכי לייב** שיחי חן שמשיח מנחם שמו – ר"ת ממ"ש] י' – יוסף יצחק ד' – דובער [ואפשר לומד מי"ד – ר"ת מהרה ירוץ דברו!] כן תהי לנו! נאו!

"תקות חוט השני" – סיום על הלכות ביאת המקדש¹¹

- א. **בפרשת שופטים, וכי יבוא הלוי מאחד שעריך, שכל הכהנים שוים ברגלים וכל כהן יכול להקריב קרבנותיו בעצמו אפילו לא במשמר שלו.**
- ב. **ביאה פנימית ושלימה בעבודת ה' – ובפרשת שופטים, תמים תהי עם הוי' אלוקיך.**
- ג. **בחודש אלול עבודת התשובה – הר"ת ת' – תמים תהי עם הוי' אלוקיך.**
- ד. **ביאה – חיבור והתקשרות של אהבה – ובאלול – אני לדודי.**

* * *

קיצור הקשר הסיום על הלכות "איסורי מזבח" לפרשת שופטים

- א. **הדין הראשון איסור בעיל מומין – ובפרשת שופטים הלאו ד"לא תזבח" – בעל מום עובר.**
- ב. **"איסורי מזבח" – לכתחילה אריבער! – הקשור ומובחר למזבח.**
- ג. **הדין הראשון כל הקרבנות תמימין ומובחרין – ובעבודת ה'; בפרשת שופטים: "תמים תהיה עם הוי' אלוקיך"**
- ד. **וההלכה האחרונה – שיביא קרבנו מן היפה והמשובח ביותר – וכל דבר שהוא לשם האל הטוב, שיהי מן הנאה והטוב – כל חלב להוי'.**

הפרטים בזה יבואו בעז"ה בגליון הבא

* * *

¹⁰ פינחס כה, יב.

¹¹ יהושע ב, חג. ועיין ברש"י שפירוש "**תקות**" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את **תקותם**), והרי זו מטרת חיבורנו "**תקות מנחם**" – להראות בעז"ה את **הקו** וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

⁶ שופטים יח, ג.

⁷ היום יום ג-ד תשרי.

⁸ אבודרהם סדר תפלת ר"ה ופירושה. פ"א. בי"ח לטווא"ח סתקפ"א (ד"ה והעבירו) פ"ע"ח שער ר"ה פ"א. שער הפסוקים להאריז"ל שה"ש שם.

⁹ תהילים פט, נב.

ומתחיל מ"מלחמתה של תורה" – ע"ד אם אין קמח אין תורה", ועד לעבודת הבירורים באכילה ושתיה וכיו"ב.

שזוהי המשמעות של "כי תצא למלחמה על אויביך", בעבודת ה'; לצטת מרגילותו ונטיותיו ותאוותיו הבהמיות ולהילחם בהם, ולקרבים ולהקריבים לעבודת ה', ובאופן של "על אויביך"; שהיהודי נמצא מעל האויבים ולא בערך אליהם, כך שאין לו ממה לחשוש ולפחד, ובוודאי יכבוש וינצח אותם.

ואדרבה, יקויים "ושבית שביו", שזוהי עבודת הקרבנות שמקריבים הבהמה והנפש הבהמית, ומעלים לה' שנעים "אשה לה'", שעוברים לרשות הקדושה וה', ועוזרים לעבודת ה'.

כי בשמחה תצאו!

ג. ולכן כבר יוצא למלחמה מתוך שמחה ("כי בשמחה תצאו") והרגשת עליונות על המנגדים וודאות וביטחון בניצחון.

וכ"ק אדי"ש מה"מ בשיחות מקשר זאת עם עבודת התשובה של חודש אלול שראוי שתהי' בשמחה ובטוב לבב על התשובה והקירוב לה' (ובפרשת השבוע הבא: "עבדת את הוי' אלקיך בשמחה ובטוב לבב וגו'"), והרי א' הר"ת של אלול המובא בספרים²⁰ ובשיחות אדי"ש הוא הפסוק²¹: "לה' ויאמרו לאמר אשירה לה'") שזוהי"ע השמחה בעבודת התשובה והקירוב לה', שגם אם בדורות הקודמים היו שמים דגש על עבודת המרירות שבתשובה, עתה בדורנו שעיקר תפקידנו הוא קבלת פני משיח בשמחה, גם את התשובה צריך לעשות מתוך שמחה וביטחון גמור בהצלחת התשובה וכפרת ה' והקירוב אליו.

ומסביר אדי"ש בשיחות שגם מה שנאמר בהמשך הפסוקים "ובכתה את אביה ואת אמה – ירח ימים" שכתוב בספרים²² שזוהו רמז לעבודת התשובה בחודש אלול, גם בזה יש לפרש, לא בכיה של עצבות ומרירות אלא בכיה ודמעות של התרגשות של שמחה.

ואומר אדי"ש מה"מ ש"כי תצא למלחמה" גם רמז וכולל היציאה לקבלת פני מלך המשיח, והרי ברמב"ם הל' מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח כתובים בהלכה א', ויוצאים בשמחה, "כי בשמחה תצאו", ובאופן של "על אויביך", שנמצא לגמרי מעל האויבים ולא בערך להם, ולא תופסים מקום ומנצח אותם לגמרי, ואדרבה "ושבית שביו", שהם עצמם (והניצוצות שבהם) עוברים לרשות ועזרת הקדושה.

וי"ל שגם בשם ההלכות מרומזת הגאולה; "מעשה הקרבנות"; ר"ת מ"ה – שהפירוש הוא ביטול כמו שאומר משה²³: "ונחנו מ"ה", שזוהי עבודת הקרבן – הביטול וקירוב לה'. ו"מ"ה" – גימטריא "גאולה", "ותחזינה עינינו בשובך לציון" ובעבודת הקרבנות בביהמ"ק, והרי בחודש זה קראנו גם פרשת "ראה אנכי נותן את הברכה" כדברי אדי"ש: "לפתוח את העיניים ולראות את ברכת הגאולה השלימה! [ואפ"ל "ראה" – גם אותיות (מהסוף להתחלה) – "האר (עינינו)! עיי' מלך המשיח, מ"ד מ"ש נאו!]

"תקות חוט השני" – סיום על הלכות ביאת המקדש¹¹

- א. עבודת הקרבנות – "כי תצא למלחמה על אויביך".
- ב. קרבן – מל' קרב ומלחמה.
- ג. כי תצא – בשמחה – אלול תשובה בשמחה.

* * *

בעז"ה מוצש"ק פרשת כי תצא י"א אלול

ה' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה' משיח (בגימטריא)

סיום הלכות מעשה הקרבנות

והתחלת הלכות תמידין ומוספין

אדם כי יקריב מכס

א. כפי שכתבנו בסיומים הקודמים, עבודת המקדש ועבודת המזבח והקרבנות, יש בכל אחד ואחד, כמ"ש "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", כדרשת חז"ל¹²: בתוך כל א' וא'. ובפרט עבודת הקרבנות שהיא הקירוב וההקרבה של היהודי לה' עפ"י הפסוק בתחילת ספר ויקרא – ספר הקרבנות "אדם כי יקריב מכס"¹³, כדיוק אדמוה"ז בלקו"ת שמקריב את עצמו לה', הוא "מן הבהמה ומן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם", היינו שמקריב את נפש הבהמית שלו בכל פרטי סוגיה, שזוהי המשמעות של שם ההלכות "מעשה הקרבנות", בעבודת ה'.

וענין זה מתאים לשם ולתחילת פרשתנו "כי תצא למלחמה על אויביך"¹⁴, כמבואר בחסידות (מתחיל מלקו"ת לאדמוה"ז) ובשיחות אדי"ש. שהכוונה גם בעבודת ה', היציאה למלחמה עם היצר והנפש הבהמית, שזהו ענין ה"קרבן" ובפרט קרבן עולה המוזכר ראשונה בהלכות אלו, שכולה "כליל לה"¹⁵, היינו שלוקחים הבהמה ו"מעבדים" אותה עיי' האש שתעלה קודש לה'.

והאש הוא כמו מלחמה שלוחם בחומר להוציאו מבהמיות ויעלה "אשה לה"¹⁶, וגם הקרבנות האחרים שאינם כליל לאשים, הרי זורקים את דמן על המזבח, והדם הוא הרי החיות של הבהמה. וכך בעבודת ה' הקרבן מלמדנו על המלחמה עם החומר וזיכוכו והעלאתו וקירובו לה'. ובאופן שמקריב לגמרי לה' את עצמו דמו וחיותו ומוסר נפשו "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך".

וכמו הקרבן דומה לענין הקרב והמלחמה, שהאש לוחם בחומר ומכלהו "כליל לה" – גם מלשון התכללות שזוהי"ע גבורת האש שמתגבר ולוחם ומכלה החומר ומעלהו באש ואומרים חז"ל¹⁷ שהאש על המזבח היתה כדמות "אריה דאכיל קרבניך" היינו גבורת ומלחמת האריה בבהמה, [אריה – גימטריא – גבורה], וכך בעבודת האדם במלחמת היצר ונפש הבהמית.

קרבן – קרב ומלחמה

ב. ואפשר לומר שזוהי גם משמעות המילה קרבן [שהרי זוהי ההלכה היחידה כאן שנקראת בשם קרבן] קרבן – מלבד המשמעות של קירוב והקרבה, יש לפרש גם מלשון קרב ומלחמה, כנ"ל המלחמה בחומר והמלחמה בנפש הבהמית והעלאתה לה'. [כי כדי להלחם צריכים להתקרב כמ"ש בפרשת שופטים¹⁸: "כי תקרב אל עיר להלחם עליה"].

ומתאים גם עם כך ש"התפילות כנגד תמידים (הקרבנות) תקנום"¹⁹, וכתוב בזוהר: "שעת צלותא שעת קרבא" שהתפילה היא "עבודה" – עיבוד וזיכוכך הגוף ונפש הבהמית, - [וגם הרי בשעת האכילה היא המלחמה עם הנפש הבהמית שתהי' לא לתאוה אלא לשם שמים, כמ"ש בזוהר: "נהמא אפוס חרבא ליכול" (והרי גם אכילה מלשון כליון ומלחמה) שזוהי המשמעות "לחם" – גם מלשון "מלחמה", ואומר אדי"ש בשיחה על "כי תצא למלחמה" – ש"מלחמה" – גם אותיות – "מלחמה" [ומספיק

¹² מובא בשל"ה.

¹³ ויקרא א.ב.

¹⁴ תצא כא.ג.

¹⁵ שמ"א ז.ט.

¹⁶ תצוה כט, יח ויקרא ב.יא.

¹⁷ יומא כא.ב, זח"א ו, זח"ג לב.ד.

¹⁸ שופטים כ.ג.

¹⁹ ברכות כו.ב.

²⁰ שרי"ע האריז"ל ר"ח אלול.

²¹ בשלח טו.א.

²² זהר חדש (נח, סעי"ד) לקוטי תורה להאריז"ל עה"פ (וראה אה"ת נ"ך ח"ב ס"ע

א' ובה"ה"ג (סם) הערה 6 בשיחת אדי"ש ש"פ פרשת ראה אדר"ח אלול ה'תשמ"ח

(ספח"ש ה'תשמ"ח ע' 599)

²³ בשלח טז.ח.

יין ושכר אל תשת

א. בקשר להלכות **ביאת המקדש** שהתחלה ע"ד ששיכור אסור להכנס לאהל מועד ולמקדש ואסור לעבוד העבודה וכן שיכור אסור להורות הלכה מי ששתה רביעית יין, ע"פ הפוסקים בפרשת **שמיני**: "יין ושכר אל תשת בבואכם אל אוהל מועד וגו'" כדאי לספר הפרטים ע"ד הוראות אד"ש על "**גזירת המשקה**".

בהתוועדות ש"פ **שמיני** ה'תשכ"ג, דיבר הרבי על הפסוק הנ"ל: "יין ושכר אל תשת וגו'", ואז בא עם הגזירה שאנ"ש לא ישתו משקה חוץ מהשיעור, והאריך בפרטים כדלקמן.

"איך וייל נישט קיין שיכורים אין תומכי תמימים!"

ב. בהתוועדות ש"פ בראשית ה'תשכ"ט, (כשאני הייתי כאן ב"קבוצה") **התיר** הרבי את ה"גזירה" על ה"משקה" ואמר שיביאו יותר ויותר "משקה", ועל חשבון זה הבחורים התוועדו ושתו גם אחרי ההתוועדות עד צאת השבת, ואח"כ לקחו משקה כל הלילה במוצאי שבת ולמחרת ביום ראשון נודע לאד"ש עד"ז, ואחרי תפילת מנחה שבשנים הנ"ל התפלל הרבי בזאל למעלה, יצאו מ"גן עדן התחתון" ה"מזכיר הראשי הרב **חמ"א** ע"ה **חודקוב** ומנהל הרוחני של הישיבה הרה"ת **דוד** ע"ה **רסקין** (איני יודע אם שניהם היו אצל הרבי ואד"ש דיבר עם שניהם, בכל אופן שניהם יצאו מ"גן עדן התחתון").

הנ"ל נגשו למרכז הזאל למעלה ועמדו ע"י הבימה, והבחורים הצטופפו מסביב, ואמרו שהרבי דיבר איתם חריף מאד ע"כ שהבחורים לקחו "משקה" וההתבטאות ה**חריפה** היתה שהרבי אמר להם למסור לבחורים: "**איך וייל נישט קיין שיכורים אין תומכי תמימים!**" (=אני לא רוצה כלל שיכורים בתומכי תמימים!)

"כי כולה משקה"

ג. פעם היי כתוב בעיתון בארץ ישראל, שהחבדניקים בפעולתם בצבא נתנו וחילקו **וודקה לחיילים**. והרבי התקשר ל"דובר חב"ד" (הממונה על הפרסומים בעיתונות) הרב **דובער** ז"ל **ולף** ואמר לו לתקן, שלא יכתבו שחילקו ונתנו "וודקה", אלא שנתנו "**משקה**" [כנראה ש"וודקה" הוא מושג גויי גס].

ד. בשיחה הנ"ל בש"פ **שמיני** תשכ"ג, דיבר אד"ש שאינו אוסר לעבור על ה"גזירה" רק עד גיל 40, מכיוון שהגמ' אומרת שאחרי גיל 40 "משתי מעליא" לכן לא אוסר, אבל בכל זאת אין זה מצוה ומבקש שגם אלה שכבר בגיל 40 **יפחיתו מה שיותר** ויקיימו את הוראת הפסוק, "יין ושכר אל תשת!"

ואולי עד"ז גם בעישון סיגריות שהרבי הרי"צ אסר באיסור חמור וקנס לתמימים שמתחת לגיל 20, ואחרי גיל 20 הוא ביקש להשתדל ולהפחית יותר ויותר, כי יתכן שלא רצה לאסור בבת אחת ולגזור על המבוגרים שהתרגלו כבר, אבל מבקשם להפחית וללכת.

ואולי עד"ז בשתיית המשקה על המבוגרים למעלה מגיל 40 לא רצה הרבי לבוא בגזירה חריפה, רק בקשם להפחית וללכת, אבל על אנ"ש שתחת גיל 40 אסר הרבי בגזירה **ואיסור חמור** לשתות יותר מהשיעור.

ה. השיעור שאד"ש קבע שלא יקחו בהתוועדות יותר מ-3-4 פעמים, וכל אלה לא יהיו יותר מרביעית.

ו. לצערנו אח"כ היו כאלה שלא "הפנימו" האיסור ולא הבינו את החומר באי ציות לרבי והסכנה להמרות הוראותיו, ו"לקחו" "משקה" יותר מהשיעור.

ובזמן ה"קבוצה" שלי בערב חג השבועות ה'תשכ"ח כתב הרבי בכת"י והוציא פתק לאנ"ש, שכל מי שעבר על הגזירה לא יוכל ללכת ב"שליחות שלי", ל"מבצע תפילין" צריך ללכת, כי מחוייבים ע"פ שולחן ערוך (אז עוד לא היו שאר ה"מבצעים" רק מבצע תפילין שייסד אד"ש בזמן "מלחמת ששת הימים" בסיון תשכ"ז, ושאר ה"מבצעים" נוסעו בסיון תשל"ד, וכנראה ע"פ אד"ש החיוב ע"פ שר"ע ללכת ל"מבצעים" מצד "הוכח תוכיח" ו"ישראל ערבים זה לזה"), אבל שליחות שלי הרבי **אסר ללכת**. והסביר ששליחות שלי היא ה"תהלוכה" שהולכים ביו"ט לבתי הכנסת לשמח יהודים ולחזור להם דא"ח.

ז. אחרי יומיים בהתוועדות חג השבועות דיבר אד"ש באריכות ובפרטיות בקשר לדברים שכתב בפתק הנ"ל, והיו התבטאויות מאד חריפות בקשר לגזירת ה"משקה":

הרבי אמר ששתית משקה יותר מהשיעור של הגזירה, זה **ג' קליפות הטמאות לגמרי!** "**און שוין גענוג רעדן וועגן דעם!**" (=וכבר מספיק לדבר על זה!)

וכן התבטא: "**און ס'קען גאר זיין, אז דאס איז "אבן הבוחן" אייב מ'האלט זיך אין "קלאמקע"...**" (=ומאד יתכן שזהו "**אבן הבוחן**" אם אוחזים ב"קלאמקע" - "בידית" של הרבי)

[אולי המושג "קלאמקע" (הידית של הרבי) הוא בגלל שבדורות הקודמים לא כ"כ ראו את הרביים, כי לא יצאו כל התפילות לקהל, ולא היו התוועדות ו"יחידות" תכופות כמו אצל אד"ש, רק יכלו לראות ולאחוז ב"ידית" הדלת, ולכן לבטא התקשרות לרבי השתרש המושג "האלטען זיך אין די קלעמקע"....]

ולכאורה אפשר לשאול למה דווקא אי ציות לגזירת ה"משקה", מורה על ניתוק ההתקשרות, לכאורה יותר חמור חלישות והתרשלות בתורה ותפילה, או חלישות בפעולות של ה"מבצעים" וכדומה?

וכנראה המענה פשוט, כל חלישות בתורה ומצוות או עבירות, בא מפריקת עול, שיצרו אנסו, אבל ברור לי שאלה שלוקחים "משקה" עושים זאת עם רגש חסידי, והראיה שלא הולך למועדון או לבית מרזח אלא יושב בין חסידים, וזהו "אבן הבוחן": הרבי אומר, שלא מרשה זאת וזה שמג' קליפות הטמאות, ולו יש בזה רגש חסידי, ובאמת במשך דורות זו היתה ההנהגה אצל חסידים, ובדורנו הרבי החליט לאסור, ולא משנה הסיבות, אם יש למישהו בזה רגש חסידי זהו אבן הבוחן אם קשור לדורות הקודמים או שקשור ומציית לכ"ק אד"ש מה"מ [חוץ ממה שהיום רואים התוצאות הטראגיות ר"ל של שתיית משקה אצל הצעירים בעולם]

ציות מושלם!

ח. וכאן רואים דברים חמורים, שלמרות כל האזהרות של הרבי, יש עד היום כאלה מאנ"ש שלוקחים משקה ועוד עם רגש חסידי, שחושבים שאמנם הרבי אומר את דבריו, אבל הם מבינים את "פנימיות הכוונה".

אד"ש אמר: "מה שאני אומר אני מתכוון, ומה שאני מתכוון אני אומר!", ויש בעלי ישות שאומרים שהם יכולים לומר הכוונה של הרבי, שלמרות שהרבי אמר והורה בכיוון מסויים, הם יודעים שיש כוונה יותר פנימית ומוכנים ע"ז גם לעשות מחלוקת.

וגם זה טענו המרגלים, שאמנם משה רבינו וה' אומרים שצריך להכנס לארץ, אבל הם יודעים את "**פנימיות התורה**" של משה רבינו כמבואר בחסידות שע"י שישארו במדבר ישארו רוחניים סביב המשכן ומשה רבינו, והמקושרים טענו שע"כ משה רבינו ימשך לחיות, כי התנבאו וידעו כבר שמשה רבינו לא יכנס לארץ, ומי יכול לומר את פנימיות הכוונה של משה רבינו, בוודאי לא הרבנים שנבחרו ע"י הקהל, אנו נבחרנו ומונינו ע"י משה רבינו בעצמו, וע"י הרבי לנהל המוסדות אבל באמת צריכים לדעת "משה אמת ותורתו אמת" ו"אנו אין לנו אלא דברי בן עמרם" לציית לפקודתו בלי שום מגבלות, ואז מצליחים ורואים הברכה של משה רבינו ואד"ש מה"מ, לקבלת פני משיח מ"י"ד ממי"ש נאו!

לזכות התינוקות

שיינא ברכה שתחי

נולדה כ"ו מנחם-אב ה'תשע"א

יה"ר שיזכו הוריה לגדלה לתורה ולחופה ולמעשים טובים וירונו הוריה ממנה ומכל יו"ח נחת יהודי חסידותי מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים ויזכו לראות קבלת פני מלך המשיח והגאולה השלימה מי"ד ממי"ש, נאו!

נדפס ע"י הוריה הרה"ת **מיכאל מירון** וזוגתו **דניאלה קרן** שי' פרענד

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!